

Het geheim van de sleutelmeester

Het geheim van de sleutelmeester

Annelies De Cooman

2017

Beefcake Publishing

Voor Simon en Dries

HOOFDSTUK 1: EEN NIEUWE THUIS

“Opstaan kleine slaapkop, we zijn er!”

Louis schrok wakker, duwde zijn voeten tegen de rugleuning voor hem en rekte zich uit. Het was nog heel vroeg in de ochtend geweest toen ze vertrokken, maar intussen stond de felle zomerzon al hoog aan de hemel te branden. Het harde licht prikte in zijn ogen tot mama zich glimlachend over hem heen boog en met haar vingers door zijn blonde krullen aaide.

“Kom op, wakker worden! Ben je niet benieuwd naar ons nieuwe huis?”

Louis keek haar even met een vragende blik aan en veerde toen overeind. Kon het echt zijn dat hij onderweg naar het grootste en meest opwindende avontuur van zijn leven in *slaap* was gevallen?

Al sinds hij die nacht in de kerstvakantie, nu bijna zeven maanden geleden, stiekem aan de deur stond te luisteren en voor het eerst over de plannen van zijn ouders had gehoord, had hij ongeduldig de dagen afgeteld. Louis kon zich dat geweldige moment nog perfect herinneren.

Hij lag net onder de wol toen er een hevig onweer losbarstte. De wind floot tussen de bomen en joeg de oude, halfopen rolluiken met een woest gekletter tegen het huis. Op sommige momenten was de bliksem zo hevig dat hij de hele kamer verlichtte. Na een half uurtje besloot Louis dat hij zo dapper was geweest als je van een jongen van negen kon verwachten en klauterde hij uit bed. Hij sloop op zijn tenen naar de metalen kooi in de hoek, opende het luikje en liet Baziël langs zijn uitgestoken arm naar zijn schouder lopen.

Baziel was zijn troetelrat en het allerbeste huisdier dat je je kon inbeelden. Hij was enorm slim en heel handig. De kinderen uit de straat stonden altijd in troepjes om hem heen gedruimd voor de dagelijkse voorstelling. Hij kon wc-rolletjes voor zich uit duwen, omrollen als een hond en nog een heleboel andere geweldige kunstjes.

Mama had er nochtans alles aan gedaan om Louis op andere gedachten te brengen toen hij om een rat vroeg. Ze was zelfs met hem naar de burens gegaan toen hun poes jongen had gekregen, maar Louis had geweigerd er eentje uit te kiezen. Wat kon je zo'n kat nu in godsnaam leren? Mevrouw Knibbel had haar dunne lippen verontwaardigd op elkaar geknepen en iets gefluisterd over die "rotverwende jeugd van tegenwoordig", maar hij had voet bij stuk gehouden. Uiteindelijk kreeg papa genoeg van het gezeur en was hij zelf naar de dierenwinkel gegaan om Baziel uit te kiezen uit een nest van wel tien krioelende rattenbaby's.

Baziel was echt een prachtexemplaar: zijn snoet was, met uitzondering van de oren en twee smalle stroken boven de oogjes, helemaal wit. De rest van zijn vacht had een mooie, glanzend bruine kleur. Hij had een lange, lichtroze staart die behalve soepel ook nog eens verrassend sterk was. Louis had plechtig moeten beloven het hok elke week schoon te maken, Baziel tijdig eten te geven en vooral, *dat vieze beest* ver uit mama's buurt te houden. De eerste maanden was Baziel ook gewoon *dat vieze beest* gebleven, maar sinds kort noemde mama hem ook weleens lachend 'bacil'. Louis wist niet wat dat woord precies betekende, maar hij beschouwde het als een goed teken.

Toch was hij er zeker van dat hij nog steeds een uitbrander zou krijgen als hij nu met Baziel door het huis liep, maar daar kon Louis best mee leven als hij bedacht wat het alternatief was: in het holst van de nacht helemaal in zijn eentje naar beneden gaan.

Met Baziel veilig op zijn schouder opende hij voorzichtig de deur. Het was kil op de gang en Louis rilde even in zijn pyjama. Op blote voeten daalde hij de trap af. De zevende trede liet zoals altijd een luid gekraak horen. Nog maar vijf en hij was er! Via de kleine hal bereikte hij de deur van de woonkamer. Langs de dunne spleet onderaan de deur ontsnapte behalve een flauw lichtschijnsel ook het opgewonden en druk gepraat van zijn ouders. Baziel stak zijn snuit in Louis' oor en wriemelde met zijn kop heen en weer.

“Stop daarmee, Bas!” Hij nam Baziel van zijn schouder, hurkte neer en zette hem op zijn knieën. “Ik probeer te luisteren!”

Baziel hield zijn kleine kopje schuin, alsof het hem plots zelf was opgevallen dat er in de kamer naast hen iets heel interessants gebeurde.

“Sarah, het is perfect!” riep papa uit. “Precies zoals je het beschreven had!”

Louis was altijd heel blij geweest dat zijn ouders elkaar gewoon bij de naam noemden en geen gênante koosnaampjes gebruikten. Zoals de buurman, die hij ooit in de tuin luid ‘snoepertje’ had horen roepen. Dat zure mens met haar poezen... Louis had het een geweldige mop gevonden en was keihard beginnen lachen. De buurman had over de haag gegluurd, recht in het proestende gezicht van Louis en was toen met een knalrood hoofd terug naar binnen gevluht.

“En wat vond je van de slaapkamers? Geweldig hè!”

Louis hoorde zijn mama door de woonkamer ijsberen. Haar hakken maakten korte, nerveuze tikjes op de parketvloer.

“Eiken balken, wandtapijten, hardhouten vloer, een zwembad, een boomgaard... En wat een ruimte! Je kunt overal makkelijk een groot tweepersoonsbed kwijt. Een likje verf hier en daar en wat nieuw sanitair, maar voor een 18e-eeuws kasteel is het in verbazend goede staat!”

Papa was door het dolle heen. Dit was zonder twijfel iets groots en Louis boog zich nog dichter naar de deur toe om zeker geen woord te missen.

“En toch... Ik raak dat akelige voorgevoel maar niet kwijt. Het lijkt bijna te mooi om waar te zijn. We zoeken al jaren naar een geschikte plek en dan plots...” Mama liet zich in de zetel neerploffen.

“Jij bent veel te voorzichtig!”

“En jij bent niet voorzichtig genoeg! Buitenkans of niet, het blijft toch een flinke smak geld! Wat als het een krot in een mooie verpakking blijkt te zijn?”

“Ik dacht al dat je zo iets zou zeggen. En daarom heb ik gisteren het hele gebouw nog eens door een architect laten controleren op barsten, scheuren, termieten en alle andere valkuilen.” Louis kon het gezicht van zijn papa niet zien maar hij wist gewoon dat hij nu stond te glunderen. Wat volgde was een nieuwe mengeling van vreugdekreten, gejuich en gelach.

“Oh, stel je eens voor hoe fantastisch het zou zijn om morgen het kantoor van die dikke blaaskaak binnen te stappen en hem te zeggen dat hij een andere sukkel kan zoeken om zijn rotklusjes op te knappen!”

Louis hoorde het zachte gerinkel van twee wijnglazen die tegen elkaar tikten. “Daar drink ik op!” zei mama.

Ruim een minuut hoorde Louis niets meer. Hij vroeg zich net af of ze misschien in slaap waren gevallen toen hij mama aarzelend hoorde zeggen: “Dan is er alleen nog het probleem van...” Louis kon het niet zien, maar zijn moeder stak haar vinger in de lucht en wees naar de kamer waar Louis op dat moment in bed hoorde te liggen.

“Meeen je dat nu? Zo’n oud kasteel, vol kamers en gangen, met een zwembad en een enorme tuin om in te ravotten... Ken jij een betere plaats om als jongen van negen op te groeien?”

Bijna tien, dacht Louis.

Opnieuw een pauze, maar deze keer veel korter.

“Kom op Sarah! Waar is je zin voor avontuur? Ons eigen hotel! Zeg nu maar gewoon ja!”

Louis dacht dat zijn hart uit zijn borst zou barsten van de spanning. Een kasteel, een écht kasteel! Hoe kon mama in godsnaam nog twijfelen?!

Mama zuchtte. “Louis moet het wel zien zitten maar -”

“We doen het?” pikte papa meteen in.

“We doen het...” klonk het zacht.

Dat was het dan. Louis liet traag de lucht tussen zijn tanden door ontsnappen. Hij had zonder het te beseffen zijn adem ingehouden. De lange stilte die volgde, had iets plechtigs en paste perfect bij de belangrijke beslissing die zijn ouders net genomen hadden. Er gonsden zoveel vragen door zijn hoofd dat hij er bijna duizelig van werd. Even overwoog hij om naar binnen te gaan, maar hij deed het toch maar niet.

“Hoelang hebben we nog?”

“Tot morgenavond, zes uur stipt. Als we in de voormiddag nog snel even naar de bank gaan, dan kunnen we...”

Louis hoorde zijn knieën kraken toen hij weer rechtop ging staan.

“Kom Bas, we hebben genoeg gehoord,” fluisterde hij.

Als Baziel zich helemaal in een bolletje krulde, paste hij net in zijn handpalm. Louis strekte zijn arm schuin naar beneden en tikte met zijn vrije hand op zijn schouder. Baziel krabbelde recht, liep via de gestrekte arm naar boven en nam opnieuw zijn vertrouwde positie op de schouder in.

Als hij het goed begrepen had, zouden ze gaan verhuizen naar een of ander oud kasteel en daar een hotel beginnen.

Vet cool! Louis hief zijn linkerhandpalm omhoog terwijl Baziel net hetzelfde deed met zijn rechterpootje. Het was hun eigen versie van de high five. Zijn beste vriend Simon was van opwin-

ding bijna in zijn drankje gestikt toen hij dat trucje voor het eerst had gezien. De chocolademelk was in grote bubbels uit zijn neusgaten gevloeid en daarna in dunne straaltjes over zijn wangen naar beneden gesijpeld.

Maar toen Louis de tien meter tussen de overloop en zijn kamerdeur had afgelegd, sloeg de twijfel al toe. Met wie zou hij daar gaan spelen? Er zouden zeker andere kinderen in de buurt wonen, maar als dat nu eens allemaal vreselijke misbaksels waren? Afschuwelijke schepsels die zijn broek naar beneden trokken, kauwgom in zijn krullen plakten en allerlei nare bijnamen voor hem zouden verzinnen?

Hij liet Baziël langs zijn arm naar beneden lopen, tot hij opnieuw veilig in zijn kooi zat. “Slaapwel Bas.”

Louis nestelde zich terug in bed, de dekens stevig onder zijn armen gekneld. De wind was gaan liggen en amper een paar minuten later viel hij al in een diepe slaap. 's Morgens herinnerde hij zich niets meer, maar die nacht droomde Louis dat hij midden op een grote speelplaats stond, omsingeld door honderden zwijgende gezichten die hem langzaam insloten.

***

Onderweg naar Neerpoortum en hun nieuwe thuis had Louis niet gedroomd, al had hij daar zeker de kans toe gekregen. Het was een lange rit van ruim vijf uur geweest, die zelfs niet door een plaspaauze werd onderbroken. De laatste weken hadden zijn ouders ongeduldig de dagen afgeteld tot ze de sleutel in handen kregen – het leek zonde om nu nog meer tijd te verspillen.

Louis had zijn ouders al die tijd bestookt met vragen en hij had zelfs foto's van het kasteel te zien gekregen, maar toch bleef het moeilijk om zich echt voor te stellen waar ze heen gingen. Het had hem zo beziggehouden dat hij bij de gedachte dat ze er

eindelijk waren meteen klaarwakker was. Bijna vergat hij zelfs zijn goede manieren en duwde hij mama opzij. Maar hij beheerste zich, schoof braafjes over de zitbank naar de openstaande deur toe en gluurde nieuwsgierig over haar schouder naar buiten.

Een onverwacht gevoel van teleurstelling overviel hem: het witgekalkte gebouw dat enkele meters verderop verrees, mocht dan wel supergroot zijn, maar met uitzondering van de twee torens die het centrale woongedeelte omvatten, zag het er niet meteen uit als een kasteel. Louis telde in totaal drie verdiepingen, zes dakvensters en twee erkerramen. De rechterhelft van de hoge, eikenhouten voordeur stond uitnodigend open.

Louis liet zijn blik verder naar boven glijden en zag toen gelukkig toch iets wat zijn eerste ontgoocheling een beetje wegnam. De deurlijst vormde bovenaan een grote boog en iemand had de ruimte ertussen met een fijn schilderwerkje versierd. Een groene rank met bloemen slingerde zich rond een vreemd gevleugeld monster met opengesperde muil en puntscherpe tanden. In zijn slanke voorpoten hield hij een gouden sleutel vastgeklemd. Louis had weleens van een wapenschild gehoord maar kon nauwelijks geloven dat er voortaan eentje boven zijn eigen deur zou hangen. Hij grijnsde. *Ridder Louis, tot uw dienst.*

“Waar wacht je op? Ga maar op verkenning en kies een kamer uit!” moedigde mama hem aan.

Louis liet het zich geen twee keer zeggen: hij schoot snel onder haar arm door, liep over de brede oprijlaan en kwam tot stilstand in de hal.

Wat zijn nieuwe huis aan de buitenkant een beetje aan ‘kasteeluitstraling’ miste, werd binnen gelukkig ruimschoots goedgemaakt en Louis kreeg er steeds meer zin in. De muren waren versierd met donkere, houten lambrisering en dikke wandtapijten. Op een ervan verdedigde het monster uit het wapenschild

zijn gouden sleutel tegen een woedende menigte, gewapend met knuppels en hooivorken. In het midden van de ruimte was een brede marmeren trap geplant. Louis ging op de onderste trede staan en keek naar boven. Twee verdiepingen boven zijn hoofd, op het uitgestrekte plafond, zweefde een bontgekleurde verzameling van allerlei wezens. Louis dacht in enkele van hen elfjes en kabouters te herkennen, maar vanaf die afstand was het moeilijk te zeggen. Later zou hij zeker de tijd nemen om het uitgebreid te onderzoeken maar daar had hij nu echt het geduld niet voor. Louis bestormde de trap met twee treden tegelijk en racete door de kamers. Zodra hij iets zag dat hij van dichterbij wilde bekijken, was er alweer iets nieuws dat zijn aandacht trok. Hij was ervan overtuigd dat geen kind ooit zo blij was geweest dat zijn ouders besloten hadden om naar de andere kant van het land te verhuizen.

De tweede verdieping was zo mogelijk nog een grotere ontdekkingstocht. Vooral de oude bibliotheek aan het einde van de gang was een geweldige vondst. Hij had ooit in een film, waarvan hij de titel alweer vergeten was, de held zien verdwijnen langs een geheime deur, die tevoorschijn kwam als je een bepaald boek uit het rek nam. Zulke dingen zullen zeker en vast ook wel in het echt gebeuren, dacht Louis.

Met een brede lach en vol verwachting stapte hij terug de gang op voor het laatste onderdeel van zijn ontdekkingstocht: de kleine houten wenteltrap die naar de zolder leidde. Zelfs het geluid van de treden, die onder zijn voeten kraakten, was hier voldoende om hem even te doen wegdromen. Hij vroeg zich af wie voor hem ooit langs die trap naar boven was gegaan. Het laatste paar voeten was waarschijnlijk van zijn papa of mama geweest, maar héél lang geleden had hier ongetwijfeld een échte ridder of een graaf rondgelopen.

Toen hij het deurgat van de eerste zolderkamer bereikte, bleef hij voor het eerst langer dan drie seconden stilstaan.

Perfect, dit was absoluut perfect, vond Louis.

Hij stapte de kamer door en bleef staan bij een van de dakvensters. Er was een houten zitbank met rode kussens, zo'n twintig centimeter onder de vensterbank. De bank liep langs de volledige lengte van de muur door en bood een fantastische uitkijkplek. Nu wist hij het wel zeker, de vroegere bewoner was een geweldige krijger geweest: er was geen betere plek in het kasteel om de vijand te zien naderen.

Hij draaide zich om en inspecteerde de rest van de kamer. Aan de rechterkant van de deur, tegen de muur, stond een zware maar gammele kleerkast die er om een of andere reden helemaal thuishoorde. Behalve een bed, dat eerder voor een reus dan voor een kleine jongen bestemd leek te zijn, stond er enkel nog een leeg boekenrek en een met rood fluweel overtrokken zetel, waarvan de bodem lichtjes doorzakte.

Louis liet zijn blik nog een keer de kamer rondgaan en wist gewoon dat hij de juiste keuze maakte. "Dit is mijn kamer," sprak hij zichzelf toe. Het voelde geweldig om dat luidop te zeggen.

Vanuit zijn dakvenster had hij een prima overzicht van de voorkant van het domein. Door dat raam zag hij plots ook heel wat andere dingen die hij beneden bij de auto blijkbaar had gemist. De oprijlaan, die de gietijzeren poort aan de straatkant verbond met het kasteel, bestond uit een fijn laagje grind en was omzoomd met een rij witte rozen. Aan beide kanten van het pad strekte zich een grasveld uit, dat aan de rechterzijde uitmondde in een soort overdekt terras. Het terras zelf bestond uit acht brede houten palen, opgesteld in de vorm van een vierkant en bovenaan afgedekt met een houten raster. Naast elk van de palen was een boompje geplant, waarvan de groen bebladerde takken tot helemaal bovenaan reikten, om zich dan tussen de spijlen van het

raster heen te slingeren. Hier en daar hing er langs een van de takken een grote tros blauwe bloemen naar beneden. De tuin van hun vorige huis was altijd veel te klein geweest voor een hangmat maar onder die palen kon je een heel *hangtapijt* kwijt, fantaseerde hij opgewonden.

Het grasperk aan de linkerkant van het pad gaf uit op een groot, rechthoekig zwembad. Rondom het zwembad waren mooie witte tegels aangelegd en de twee ligzetels die erop stonden leken Louis uitnodigend aan te kijken. Dat kon van het zwembad zelf voorlopig jammer genoeg niet gezegd worden. Er dreef een hoop vieze smurrie in het water: takken, verrotte bladeren en zelfs een dode merel. Daar zou papa nog zijn handen vol aan hebben, dacht Louis.

Als hij zich een beetje uit het raam boog, kon hij links van het zwembad nog net een glimp van de boomgaard opvangen. Aan de ingang stond een reusachtige houten boog waarin allerlei figuren gekerfd waren. Louis stond er veel te ver vandaan om te kunnen zien wat ze precies voorstelden, maar hij verwachtte dat het niet zo heel erg zou verschillen van de tekeningen die hij daarnet nog op het plafond in de gang had gezien.

Louis richtte zijn aandacht opnieuw op de kamer zelf. Hij wilde net het bed onderwerpen aan een uitgebreide springtest toen het geluid van stemmen hem terug naar het raam lokte. Zijn mama was op het terras druk in gesprek met een mevrouw die hij alleen als ‘deftig’ kon omschrijven. Ze had een nette, witte jurk aan met een bijpassend jasje. Haar bruine haren droeg ze in een strak knotje waaruit geen piekje ontsnapte. De nieuwe buurvrouw, dacht Louis spontaan. Mama had haar duidelijk heel wat te vertellen en wapperde daarbij enthousiast met haar armen, maar de vrouw leek niet echt onder de indruk en keek zelfs een beetje verveeld.

Louis had net besloten dat hij haar niet zo aardig vond, toen hij opmerkte dat ze een jongen bij zich had. Klein rond brilletje, rossig piekjeshaar, ongeveer zijn leeftijd, misschien iets ouder. Misschien waren deze burens toch nog een meevaller...

De jongen keek precies op dat moment omhoog, in de richting van de zolderkamer waar Louis intussen half uit het raam hing. En dan, net toen Louis zou gaan wuiven, stak hij zijn middelvinger omhoog.

Louis bevroor ter plekke. Wat een akelig mannetje!

Wacht maar eens af! Ik zal je eens precies laten zien wat ik van jou en je stomme vingertje vind, dacht Louis. Hij trok met zijn wijsvingers zijn mondhoeken uit elkaar en duwde zijn tong naar buiten, zo ver hij kon. De jongen liet meteen zijn hand zakken, trok zijn gezicht in de plooi en bleef hem strak aankijken. Ha! Daar had hij duidelijk niet van terug! Louis kwam helemaal op dreef en haalde zijn lelijkste smoelen boven voor dat mispunt. Hij ging er zo in op dat hij niet eens merkte dat de jongen geniepig aan zijn moeders mouw had getrokken. Plots werd het stil en draaiden alle hoofden zich tegelijk naar boven.

“Louis!”

Mama keek geschrokken, maar vooral ontzettend boos.

Louis liet beduusd zijn handen zakken. Mama wendde haar blik af en mompelde iets verontschuldigends tegen de vrouw, die er nu heel verontwaardigd uitzag. Het joch grijnsde en Louis haatte hem zo vurig dat hij er zelf van schrok. Hij vroeg zich net af wat er nu van hem verwacht werd, toen papa wenkte dat hij naar beneden moest komen.

O nee, dacht Louis somber. Nu kon hij zich ook nog bij dat rotkind en zijn moeder gaan verontschuldigen.

***

“Zo, kerel...” Verbeelde hij het zich of stond papa stiekem te grijnzen?

Mama’s gezicht stond alleszins nog steeds op onweer. “Zou je je niet eens behoorlijk voorstellen?”

Hij mompelde zijn naam, gevolgd door iets wat op ‘mevrouw’ leek en bood dat vervelende mens zijn hand aan. Hij kreeg nauwelijks haar vingertoppen terug. Ze bekeek hem alsof hij een vies insect was en stelde zich toen voor als mevrouw De Vries. Louis wilde zijn handen alweer in zijn zakken proppen, maar dat was buiten mama gerekend.

“Je vergeet iemand,” zei ze, nog steeds boos.

Waar was dat nu weer voor nodig, vond Louis. Dat kind had toch zeker wel oren? Maar als mama in zulke bui was, deed je maar beter wat er van je gevraagd werd, dus stelde hij zichzelf nog een tweede maal voor.

“Hallo, ik ben Pieter-Jan. Aangename kennismaking,” antwoordde de jongen. Het kwam er heel vriendelijk en oprecht uit, maar Louis zag er dwars doorheen. Het was een rotkind, en daarmee uit.

“Ja, héél aangenaam,” beet Louis hem toe. Hij wist dat hij zichzelf steeds dieper in de nesten werkte, maar hij kon er niks aan doen. Deze valsaard bracht het slechtste in hem naar boven. Pieter-Jan haalde minachtend zijn neus op. “Daarnet leek je anders niet zo blij me te zien. Mijn mama zegt altijd dat het niet beleefd is om gekke gezichten te trekken naar mensen.”

Mevrouw De Vries glunderde en gaf haar zoon een aai over zijn rosse schuurborstel.

Louis richtte zijn blik strak naar beneden en maakte met zijn rechtervoet kleine cirkeltjes op de grond. Hij wist wat er zou komen. Mama was een schat maar dit zou ze nooit door de vingers zien.

“Ja, ik geloof ook dat een verontschuldiging hier wel op zijn plaats is, nietwaar Louis?”

Pats, daar heb je het al, dacht Louis.

“Hier, je was Bas in de auto vergeten.” Papa liet hem op zijn schouder glijden en Louis voelde zich toch net iets moediger met zijn beste vriend bij zich. Het feit dat mevrouw De Vries van afschuw letterlijk een stap achteruit zette, hielp natuurlijk ook.

Pieter-Jan merkte de reactie van zijn moeder op en moest er natuurlijk meteen een flinke schep bovenop doen. “Een rat als huisdier... zo raar. Hier in Neerpoortum roeien we dat ongedierte uit met vergif.”

Louis had hem met veel plezier daar op het terras tegen de grond gemept. Hij balde zijn vuisten en voelde zijn hart stuiten, tot papa plots vlak achter hem kwam staan en zijn schouders vastnam. Hij was nog steeds heel erg kwaad op Pieter-Jan, maar toch hielp het.

“Kom op, kerel. Bied nu maar je excuses aan.”

Louis keek zijn vader sip aan en raapte zijn moed bij elkaar, maar voor hij ook maar iets kon zeggen, deed een luide, nogal norse mannenstem hen allemaal opschrikken.

“*Hola!* Moment!”

Een klein mannetje met dikke, rode kaken hobbelde over het gazon. Ondanks zijn korte beentjes en bolle buik was hij verrassend snel, want een oogwenk later stond hij al naast Pieter-Jan. Hij moest al een poosje daar bij hen in de tuin zijn geweest, maar vreemd genoeg had niemand hem opgemerkt.

Louis keek hem nieuwsgierig aan. Hij droeg een grijs T-shirt vol vlekken en een donkergroene broek met ritsen en zakken waar allerhande klein gereedschap uitstak. De bruine bretellen, die alles op zijn plaats hielden, stonden strakgespannen en zagen eruit alsof ze het elk moment konden begeven. Afgezien van twee woeste plukken grijs haar net boven de oren was hij helemaal

kaal. Hij was ongeveer net zo oud als opa Arthur en volgens Louis minstens even leuk en grappig. Hij glimlachte naar hem, maar de man had voorlopig alleen maar oog voor Pieter-Jan.

“Zo, jij dacht zeker dat je ermee wegkwam hé! Maar ik heb je gezien! Ik heb je gezien, jij kleine... kronkelende... worm!”

Hij nam Pieter-Jan bij zijn oor en gaf er een venijnige ruk aan. De jongen gilde als een speenvarken. Mevrouw De Vries vloog meteen op de man af, haar witte neusvleugels trillend van woede. “Laat hem los! Bert Bommel, ik zweer het je, als je mijn lieve jongen niet *onmiddellijk* -”

“Lieve jongen? Hij hier? Een pestkop, ja!” Hij hield het rechteroor van Pieter-Jan stevig tussen duim en wijsvinger gekneld terwijl hij met zijn andere hand naar Louis wees. “Krullemans hier stond gewoon door het raam te kijken toen dat *lieve* zoontje van jou zonder enige aanleiding zijn middelvinger naar hem opstak! Hij is ermee begonnen!”

Pieter-Jan keek geschokt. Zijn wangen hadden bijna net dezelfde kleur gekregen als zijn rosse kruin.

“Nee! Ik zweer het, mammiel! Echt niet!” Het klonk zielig en flauw.

“Je liegt dat je barst! Toen je mijn viooltjes platgetrapt had met je onnozele vrienden, wist je ook nergens van! Maar deze keer heb ik je! Ik *heb* je... en ik laat je niet meer los!”

Bert draaide langzaam aan het oor, dat er nu rood en flink opgezwollen uitzag. Pieter-Jan gaf een luide schreeuw. Zijn moeder, die hem daarnet nog zo vurig verdedigd had, stond er nu wat besluiteloos bij.

“Mammie! Laat hem ophouden! Alsjeblieft, het doet zo’n pijn!” smeekte hij.

“O, ik wil wel ophouden,” antwoordde Bert, “maar dan zal *jij* je excuses aanbieden en niet Krullemans!”

“Het spijt me! *Het spijt me!*” Pieter-Jan spartelde nu als een vis aan de haak. Het zag er eigenlijk heel grappig uit, maar Louis durfde niet lachen. Bert knipoogde stiekem naar Louis en liet Pieter-Jan toen los.

Pieter-Jan liet zijn vingers voorzichtig langs de rand van zijn gekwelde oor glijden.

“Ja, ja, het hangt er nog aan,” bromde Bert koeltjes. “Wees toch niet zo’n baby.”

Mevrouw De Vries rechtte haar rug en streek haar jasje glad. Ze deed het allemaal heel beheerst en rustig maar iedereen kon zien dat ze woedend was. Zonder nog een woord tegen iemand te zeggen, greep ze Pieter-Jan bij de arm en sleurde hem over het pad mee naar huis.

Toen ze eindelijk uit het zicht verdwenen waren, liet mama zich op haar knieën zakken en nam Louis’ gezicht met beide handen vast. “Sorry kleine man, ik had het moeten weten. Je reactie was niet echt netjes, maar wat dat kereltje deed, was nog véél erger.” Mama ging opnieuw rechtop staan en klopte het stof van haar broek.

“Het spijt me mevrouw, mijnheer, ik weet dat ik hier eigenlijk niets meer te zoeken heb, maar ik wilde gewoon even kijken hoe de tuin erbij lag. Ziet u, ik was de tuinman van de oude mijnheer de Garclé, de vorige eigenaar. En toen zag ik jullie staan en ik wilde mezelf net komen voorstellen toen die Pieter-Jan... Nu ja, u weet wel. In ieder geval, het spijt me heel erg.”

“Spijt? Wat een onzin!” lachte mama. “Ik zou je moeten bedanken! Je hebt de eer van onze zoon gered.”

Ze schudden elkaar de hand. “Bert Bommel. Of gewoon Bert. En u moet me helemaal nergens voor bedanken, het was euh... graag gedaan, mevrouw.”

“Sarah,” verbeterde ze hem. “Sarah Diependaele. En dit is mijn man, Peter Suyckerbuyck. Of ook gewoon Peter en Sarah. En deze kleine bengel hier is onze zoon Louis.”

Ook Louis kreeg een handdruk. Zijn huid was ruw als schuurpapier, maar Louis vond het niet erg. Bert was nu al zijn held.

“Je vergeet Bas,” merkte Louis op.

Mama rolde met haar ogen. “God bewaar me dat ik het kleinste lid van ons gezin zou vergeten. Ik stel je voor: Baziël, huisdier, vriend en soms ook medeplichtige van Louis.”

“Wat een koddig beestje! Wacht eens... Ik heb hier geloof ik nog wel iets...” Hij rommelde even in een van zijn vele broekzakken en haalde toen een klein zakje pinda’s tevoorschijn. Voorzichtig stak hij een nootje uit naar Baziël, die aarzelend dichterbij kwam, het vreemde voorwerp uitgebreid besnuffelde en toen dankbaar opat.

Louis’ moeder stopte volwassenen die ook maar een zweempje sympathie voor Bas vertoonden meestal in het vakje van de idioten, maar voor Bert maakte ze blijkbaar graag een uitzondering.

“Eigenlijk kom je als geroepen, Bert. Je weet van onze plannen met het domein?” vroeg papa.

Bert glimlachte even en knikte toen. “Tja, weet u... dit is een klein dorp. Hotel Saghaven is hier al weken groot nieuws.”

“Dan weet je dus ook dat we dringend op zoek zijn naar personeel? Vooral de tuin kan wel een paar extra handen gebruiken en volgens mij kent niemand deze plek beter dan jij. Je hebt zelfs ervaring met de lokale bewoners.” Papa knipoogde naar Louis. “Dus de job van tuinman is voor jou. Als je ze hebben wil tenminste.”

Bert gaf niet meteen antwoord. Hij leek dwars door papa heen te kijken, alsof hij hem niet eens had gehoord. Of misschien wil hij hier helemaal niet meer komen werken, dacht Louis somber.

“We overvallen je natuurlijk een beetje,” voegde mama haastig toe. “Denk er maar eens rustig over na, u hoeft zich helemaal niet verplicht -”

De wazige blik verdween en in plaats daarvan kwam een brede, stralende glimlach. “Ik zou niets liever willen dan hier terug te komen werken. Dit is mijn tweede thuis.” Bert pauzeerde kort. “Maar dan wel op één voorwaarde.”

Ze keken hem nu allemaal aan.

“Dat Krullemans hier me af en toe komt bezoeken. Want als z’n handen even goed werken als zijn tong, wordt dat de beste tuinknecht ooit.”

***